



วันดวล

ว. อิศวโรดม



★ หัสนิยาย สามเกลอ
★ ขนานแท้ แสงหาอ่านยาก
★ แบบปกอนรักข์ของเดิม
★ ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
★ สะสมและอ่าน
★ เพื่อช้อนจำนัในอรรถ

ตัวอย่าง



ประพันธ์สาส์น

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือสื่อชีวิต



พล ★ นิกธ ★ กิมหงวน

จาก

ศาลาโกกาท

ตอน

วันดวล

ผ. อิมหงวน

วันดวล

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลอากาศดี สิทธิชัย ฤทธิชัย

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจิมันต์ ปัญญาพรศักดิ์,
ปองพล อดิเรกสาร(พอล อดิเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๑๐ ใน ศาลาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

วันดวล. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

80 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-65-2

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย



บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๙๙

โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๙๑๒ <http://www.praphansam.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปลน พรินท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เศรษฐธาดา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิชัย จิระเมธากุล,

บุญเลิศ สีอุไรย์, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทรร เศรษฐธาดา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิ่มทองคำ

ภาพปก : อากรณ์ อินทรปาลิต รูปเล่ม : พิธิษฐ์ ศรีสวัสดิ์ พิสูจน์อักษร : ยาใจ เจตนาไพบ

คำนิยม



ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลนิจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิมคือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ 'ศาลาโกหก'

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอดเด็ก, ไปโลกันตร์
จระเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน



พล.ต.ต.พีระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์



กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่งบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องมีผู้ตื่นเต้นเร้าใจบุชชาความเที่ยง
ธรรมแบบถูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เลือดดำ, เลือดโบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ตร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนึกพิณาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยายสามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมนักมาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากนี้ให้ผู้อ่านคลายความเคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็นเสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทรปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ดวงศึกษา ของนายกิมทรง แซ่แต้ และ นายสุพล เตชะธาดา ในเวียงนครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์ (ต่อมา นายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเขา เขาสมของนี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าจะบทนำ กวีโวหาร ตอบจตหมายแพนๆ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยายสั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอเล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ) โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็นกำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ คน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบปกแข็งปกแข็ง เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรपालิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรपालิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรपालิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรपालิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายึดอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรपालิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้อ่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานชิ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้วรรณรส
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
วรรณรส เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาจารย์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันทให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
สามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้หาอ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น



ศาลาโกหก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๑๐

โรงแรม “สี่สหาย”

ความคิดเล็กเก่งซึ่งจับโดยเจ้าแห้วเลี้ยวเข้ามาในเขตโรงแรมในเวลา ๑๔.๐๐ น. ตอนปลายวันนั้น คณะพรรคสี่สหายนั่งอยู่ตอนหลังรถ ส่วนเจ้าคุณปัจจุบันนี้ก็นั่งอยู่กับเจ้าแห้วตามเคย ระหว่างนี้ คือหลังจากเอเขียนเกมส์สิ้นสุดลงแล้ว ภารกิจทางโรงแรมค่อยเบาบางลงบ้าง สี่สหายกับท่านเจ้าคุณจึงใช้เวลาตอนเช้าถึงเที่ยงไปประจำทำงานที่ธนาคาร “สี่สหาย” ช่วยกันบริหารงานในฐานะที่เลี้ยหงวนเป็นประธานอำนวยการและทุกคนเป็นกรรมการบริหารงานของธนาคาร

เจ้าแห้วนำความคิดเล็กเก่งเด่นมาหยุดหน้าอาคาร ๒ ชั้น แยกยามในเครื่องแบบมีสายสะพายสีแดงริ้ววิ่งมาเปิดประตูให้เจ้านายของเขาอย่างนอบน้อมประจบประแจง

เลี้ยหงวนผู้อำนวยการโรงแรม “สี่สหาย” ก้าวลงมา

จากตอนหลังรถเป็นคนแรก ติดตามด้วยพล นิกร และ
ศาสตราจารย์ติเรกในเวลาไล่ๆกัน เจ้าคุณปัจจนิกฯกับเจ้า
แห้วก็ลงมาจากตอนหน้ารถ สีสหายกับท่านเจ้าคุณแต่ง
กายแบบสากลเรียบร้อยมีกระเป๋าเอกสารคนละใบ

แขกยามเจ้าของร่างอ้วนใหญ่พุงพลุ้ยเคี้ยวมือเขี่ย
แซนกีมหงวน แล้วยกมือค้ำับเขา

“อีนี่สะถามคะรับ”

อาเลียจุปาก

“สะถามหนเดี้ยวพอไวย”

“อีนี่กลัวท่านไม่เห็นนะนายเจ้า สะถามอีกทีคะรับ
สะถามเจ้านายทุกคนเว้นแต่นายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มให้แขกยามเก่าแก่ของโรงแรม

“สะถามฉันอีกคนไม่ได้หรือบัง”

ชาวภารตะเริ่มส่งเสียงเอ็ดตะโรตามแบบแขกทันที

“สะถามมึงทำอะไร ห้าร้อยบาทไปหกร้อยบาทไม่มานะ
อีนี่มึงขี้โกงคุณเจ้า ฟ้องอาเลียเลย”

เลียหงวนหันมามองคุณเจ้าแห้ว

“อ้าว เลือกกู่เงินอ้ายบังไปแล้วโกงมันยังงั้นระอะ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

ไว้ว่าที่หลังอย่าให้ย้ายแห้วกู่เงินแกอีก เข้าใจไหม แล้วก็ถ้า
แกจะให้พวกบ๋อยหรือคนงานในโรงแรมกู่เงินก็อย่าเรียกดอก
เบียให้มันแพงนัก ขนาดร้อยละ ๑๐ ก็เหลือเฟือแล้ว”

เจ้าบังยกไหว้ปลกๆ

“ขอบคุณครับ อันนี้นายใจดีมีมากนะ”

นิกรยกมือตบหลังเจ้าบังเบาๆ

“แขกกับไทยไม่ใช่อื่นไกลพี่น้องกันไว้ย เรียกดอกเบีย
แต่พอหอมปากหอมคอพอ แก่นะมีวิธีใช้เงินยังไรวะ แก่ได้
เงินเดือนเดือนละ ๖๕๐ บาทเท่านั้นหน้าที่เฝ้ายามตอน
กลางวัน ทำไมแกมีเงินให้เขา กู้ตั้งเยอะแยะ”

เจ้าบังหัวเราะเห็นพินขาว

“อันนี้คนแขกไม่ชอบใช้เงินครับ คนแขกชอบเก็บเงิน
กินวันละ ๕ บาทพอแล้ว นายจำ กินถั่ว กิโรตี กินหัว
ผักกาดใส่มหาหิงค์ ใส่เกลือปนครับ บุหรี่ไม่สูบ หนึ่งไม่ดู
ไม่เที่ยวไหน อาบน้ำนวดตัวไม่เอาครับ มีเงินให้เขา กู้สิบ
บาทไปสิบสองบาทมา อันนี้ย้ายแห้ว ๕๐๐ ไป ๖๐๐ บาท
ไม่มาคุณจำ”

นายพลติเรกอดหัวเราะไม่ได้ แล้วกล่าวกับเจ้าคุณ
ปัจจุบันนี้กันว่า

“ชาวภารตะเขามัธยัสถ์ครับคุณพ่อ เงินเดือน ๒๕๐ บาทเหลือเฟือแล้ว เครื่องแบบเราก็ตัดให้เขา เสื้อผ้าส่วนตัวของเขาก็ผ้าขาวเมตรละ ๕ บาท นุ่งโจงกระเบนมีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ”

เจ้าคุณปัจฉนึ๊งฯเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี แหกที่ไม่มีเงินพอไม่เคยเห็นเลย ถึงจะหาบถั่วผัดถั่วมันๆขายก็มีเงินให้เขากู๊”

ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไร นายทวน ทयाพงษ์ ผู้จัดการโรงแรมที่พาตัวลงบันไดมาอย่างร้อนรน เขาแต่งกายชุดเล็กคือผูกโบว์หูกระต่ายแต่ไม่ได้สวมเสื้อชั้นนอก ไบหน้ามีรอยฟกช้ำเพราะถูกหมัดสองสามแห่ง ปากปลิ้น นัยน์ตาข้างซ้ายเขียวช้ำ โหนกแก้มขวาบวมปริ

นายทวนก้มศีรษะคำนับคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉนึ๊งฯ ซึ่งเขาเคยกระทำความเคารพทุกวันทั้งที่เจ้านายของเขามาถึงโรงแรม และเสมียนพนักงานของโรงแรมทุกคนก็เช่นเดียวกัน เลี้ยววงมองดูผู้จัดการโรงแรมของเขาอย่างแปลกใจ

“ใครแจกหมากแจกแวนให้คุณล่ะคุณทวน หรือตีกับเมียมาจากบ้าน”

นายทวนผู้จัดการโรงแรมรูปหล่อ ผู้สำเร็จวิชาการ
โรงแรมมาจากสวีตเชอร์แลนด์ ทำหน้าที่กะเรียกราคาชอบกล

“ผมถูกฝรั่งนักทัศนาศรต่อขยผมครับ พวกบ๋อยมันจะ
เอาตายแล้วถ้าผมไม่ห้ามไว้ อาต๋เย่จัดการกับข้ายฝรั่งเกเร
สองคนนี่หน้อยเถอะครับ กรุณาไล่เขาไปจากโรงแรมของเรา”

“เดี๋ยวยๆคุณทวน เรื่องราวมันเป็นยังงัยกัน อย่าเพ็ง
อะอะว่ความไป ต้องนึกถึงชื่อเสียงของโรงแรมเราให้มาก
กว่าอย่างอื่น”

“เรื่องมันก็ไม่มีอะไรครับ มีผู้ชายชาวฝรั่งเศสสองคน
ฟังเดินทางมาถึงตอนเมืองเมื่อเที่ยง เขามาพักที่ห้องเดอร์-
ลุกซ์หมายเลข ๑๓ ชั้น ๖ ทำทางหยิงยโสไว้ตัว เมื่อสักครู่
นี้เขาตั้งเบียร์กับไต้กรอก นายแสวงบ๋อยประจำห้องได้โทรฯ
ตั้งผ่านบาร์ข้างล่างตามระเบียบ บ๋อยข้างล่างนำเบียร์และ
ไต้กรอกขึ้นลิฟท์ไปให้นายแสวงเอาไปเสิร์ฟให้เจ้าฝรั่งสอง
คนนั้น”

“แล้วยังงัย” พลซักโดยเร็ว

นายทวนเปลี่ยนสายตามาที่พลและยิ้มให้

“ชาวฝรั่งสร้างใหญ่ที่ชื่อมองลิเออร์วูอง เขาโกรธ
มากเมื่อแสวงนำเบียร์ไทยเราไปเสิร์ฟให้เขา เขาพูดภาษา

อังกฤษต่อว่าอย่างรุนแรง คุณหมื่นคนไทยและชาติไทยว่า เบียร์ไทยเหมาะสำหรับให้หมากินเท่านั้น แสงมันก็เลย บอกว่าที่นี่เป็นประเทศไทยไม่ใช่เมืองขึ้นของใคร โรงแรม ‘ลีธาย’ จำหน่ายแต่เบียร์ตราสิงห์และเบียร์ตรากระทิง ของเราเท่านั้น เมื่อไม่กินก็ตามใจ เท่านั้นเองนายรูดองก็เตะ นายแสงแสดงอำนาจบาตรใหญ่ แสงมันถูกเตะสองที่ครบ มันได้แต่ปิดป้องแล้วยกถาดเบียร์กลับลงมาข้างล่างรายงาน ให้ผมทราบ”

เจ้าคุณปัจจุฉันทบุคโพล่งขึ้น

“เธอก็เลยขึ้นไปต่อว่าเขา”

“ครับผม ทำกับเด็กของผมอย่างนี้จะใช้ได้หรือครับ ได้เท่า ผมรีบขึ้นลิฟท์ไปพบกับนายรูดอง และนายปีแอร์ซึ่ง พักอยู่ห้องเดียวกัน ผมได้ต่อว่าเขาที่เขาใช้กำลังทำร้าย แสงและชี้แจงให้เขาฟังว่าการทำร้ายร่างกายนะผิดกฎหมาย เจ้ารูดองแทนที่จะรู้สำนึกตัวกลับต่อขอยผมแสดงกิริยาคุร้าย เหมือนกับหมาบ้า ผมเป็นผู้จัดการโรงแรมผมสู้กับแขกผู้มา พักอย่างไรครับ ผมก็ได้แต่ปิดป้องและหลบหนีออกจากห้อง”

“แล้วเพื่อนของมัน” นายพลติเรกถามอย่างใจเย็น

“ปีแอร์หรือครับ มันนั่งหัวเราะชอบใจ มองดูเพื่อน

ของมันไล่ตะบันหน้าผมรอบห้องเคอร์ลุกซ์”

นิกรขบกรามกรอด เขาโกรธจนตัวสั่น หน้าซีดเผือด
เมื่อรู้ว่าผู้จัดการโรงแรมและบอยซึ่งเป็นคนของเขาถูกทำร้าย
นิกรร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“ตาย...อ้ายฝรั่งสองคนนี่ต้องตายแน่ ช่วยกันจับตัว
กันไว้หน่อยซีไวย์ เร็ว...ยึดตัวกันไว้”

เลียหวนวนยิ้มให้นิกร

“ไม่ต้องจับหรอก เมื่อแกโมโหก็ขึ้นไปจัดการกับฝรั่ง
ตาน้ำข้าวสองคนนั่นได้ในฐานที่มันทำร้ายคนของเราด้วย
การถืออำนาจไม่เป็นธรรม ไปซี ไถมันไปจากโรงแรมของเรา”

นิกรค่อยๆหันมาทางเจ้าแห้ว

“ช่วยจับตัวกันไว้หน่อยซีไวย์ แกก็รู้นิสัยกันดีแล้ว
กำลังโมโหกันเห็นข้างเท่าหมูเสมอ จับซี หน้ากูเขียวเป็น
พระอินทร์แล้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะ แล้วยกมือขวาจับแขนซ้ายนิกร

“รับประทานใจเย็นๆครับ”

นิกรคืนรนแบบคนเก่งทั้งหลายเมื่อมีใครห้ามปรามยึด
เหนี่ยวตัวไว้

“ปล่อยกูอ้ายแห้ว กูจะขึ้นไปฆ่าฝรั่งสองคนนั่น”

เจ้าหัวปล่อยมือออก

“รับประทานดีเหมือนกันครับ เขาเลยครับ”

นิกรหันขวับมาทางอาเสี

“แกคิดว่าอ้ายหงวน กันไม่อยากหักหน้าแกหรอก เพราะแกเป็นผู้อำนวยการโรงแรมนี้”

ศาสตราจารย์ดีเรกหัวเราะชอบใจแล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“อ้ายกรนี่ถ้าเล่นหนังรับรองว่าได้ตุ๊กตาทองอย่างเด็ดขาด”

พลพูดตัดบท

“อย่ามัวพูดเล่นกันเลยวะ กันรู้สึกว่ามีฝรั่งสองคนนี้ออกจะกำแหงมากเกินไปแล้ว กิริยามารยาททรมานอย่างนี้ ไม่น่าจะมาพักโรงแรมดีๆ ซึ่งเป็นโรงแรมชั้นเยี่ยมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ขึ้นไปพบกับเขาเถอะพวกเรา แสดงตัวให้เขาเห็นว่าเราเป็นกรรมการดำเนินงานของโรงแรมนี้ และจำเป็นต้องขอเชิญให้เขาไปพักที่อื่น มิฉะนั้นเราจะให้ตำรวจจัดการกับเขาในฐานะทำร้ายร่างกายคนของเรา”

เจ้าคุณปัจจนึกฯว่า “อย่างไรก็ตาม ถ้ามีทางประนีประนอมกันได้ก็อย่าให้เป็นเรื่องอะอะอื้อฉาวเลยวะพล อา

ต้องการให้เขาขอโทษบ่อยและคุณทวนเท่านั้น แล้วจะทำขวัญคุณทวนกับแสงเอง” พุดจบท่านก็หันมาทางเจ้าแก้ว “เอารถไปเก็บ”

เจ้าแก้วบ่นพึมพำ

“รับประทานยังงี้มันน่าตั้งสอนด้วยเหล็กชุดซ้ำป คนไทยไม่ใช่ขี่ช้างหรือเมืองขึ้นของใครจะได้มาตบตีชกต่อยกันเล่น ถ้าผมเป็นอ้ายแหวงหรือผู้จัดการ อ้ายฝรั่งสองคนนั้น น่าแล้ว”

ลิฟท์ประจำตึกพาคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และนายทวนผู้จัดการโรงแรม “สี่สหาย” ขึ้นมายังชั้นสูงสุดคือชั้น ๖ พอลิฟท์หยุดเตี้ยหนุ่มประจำลิฟท์ก็รีบเปิดประตูให้

นายทวนเดินนำหน้าพาพวกเจ้านายของเขาออกมาจากลิฟท์ ผ่านระเบียงหน้าห้องพักซึ่งล้วนแต่เป็นห้องพิเศษคือห้องเคอร์ดู๊กซ์เรียงรายกันไปเป็นแถว เมื่อถึงห้องหมายเลข ๑๓ ทุกคนก็หยุดยืนรวมกลุ่มหน้าห้อง ผู้จัดการโรงแรมยกมือเคาะประตูห้องเบาๆ สักครู่ประตูห้องก็เปิดออก

นายฐองสุภาพบุรุษชาวฝรั่งเศสวัยกลางคน อายุประมาณ ๔๐ เศษ เจ้าของร่างสูงใหญ่ใบหน้ายิบจนไฉนหนวดเส้นเล็กๆ เป็นผู้เปิดประตูรับ เขาเดินเท้าสะเอวยืน

ชวางประศูในท่าหญิงผยอง รูองสวมกางเกงขาลั้่นลีขาว และลื้อยัดลั้กรรมท่า ร้างของเขาค่อนข้างใหญ่และสูงพอๆ กับอาเลีย

นายทวนกล่าวกับมอติเออร์ รูองเป็นภาษาฝรั่งเศส อย่างคล่องแคล่ว เพราะเขาเป็นนักเรียนสวิตเซอร์แลนด์ เขาจึงพูดภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมันได้ดีพอใช้

“ผมพาผู้อำนวยการโรงแรมและคณะกรรมการบริหาร งานมาพบกับคุณ”

รูองพยักหน้ารับทราบ แล้วกล่าวกับกิมหงวนเป็น ภาษาอังกฤษ

“พบนะพบได้แต่จะเข้ามาในห้องผมไม่ได้”

เลียหงวนยกฝ่ามือข้างซ้ายผลักหน้านายรูองเซดลา เข้าไปในห้องแล้วบุกเข้าไป ทุกคนติดตามเข้ามาด้วย ทันใด นั้นเองมอติเออร์ปีแอร์เพื่อนคู่หูของรูองก็เผลนพรวดลุก ขึ้นจากโซฟาเดินปรีเข้ามา

“หมายความว่ายังไง” เขาร้องถามเป็นภาษาไทย อย่างซัดถ้อยซัดคำ “คนไทยทำไมถึงป่าเถื่อนแบบนี้”

อาเลียคั้นหัวเราะตั้งแวงนตาขอบกระเก็บใส่กระเป่า แล้วหันมายิ้มให้ผู้จัดการโรงแรม “ไม่ต้องวิตกว่าคุณจะเจ็บ

ตัวฟรี ประเดี้ยวผมจะเตะสั่งสอนอ้ายเศษฝรั่งสองคนนี้ให้
คุณดู” พุดจบเขาก็ยิ้มให้มองลิเออร์บีแอร์ “เท่าที่แกทำร้าย
คนรับใช้และผู้จัดการโรงแรมของเราจนหน้าตาบูดไปเช่นนี้
ป่าเถื่อนหรือเปล่านั้น แกมีอำนาจอะไรที่มากำกับคนของกัน
นี้ไทยแลนด์ประเทศเสรีไม่ใช่เมืองขึ้นของใคร แกพูดไทยได้
ก็ดีแล้วจะได้พูดกันให้เข้าใจหน่อย”

มองลิเออร์รูอองพุดเสริมขึ้นและพูดภาษาไทย เสียง
ที่พูดแปร่งเพียงเล็กน้อย

“แกแสดงมารยาททรมต่อฉัน แกดักหน้าฉันเป็น
การดูหมิ่นเหยียดหยามฉัน แกรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

อาเลียยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้าย

“ก็ข้างแกปะไรล่ะ แกไม่ใช่ลูกและฉันไม่ได้เป็นพ่อ
แกก็แล้วกัน เฮ้...โรงแรมนี้ไม่ต้องการต้อนรับแกสองคน
ในฐานะที่เราเป็นเจ้าของโรงแรมขอให้แกทั้งสองชนชั่ววอกของ
ไปเดี้ยวนี้”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ไปเสียดีกว่าก่อนที่จะถูกเตะ แกสองคนเคยคุมมวยไทย
หรือเปล่า ที่นี้ไม่ต้องการต้อนรับฝรั่งๆ อย่างแกสองคน
เราต้อนรับแต่เฉพาะสุภาพชนเท่านั้น ข้างล่างเคาเตอร์ก็มี



ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมาลิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปรานี อินทรมาลิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบจนวนวาระสุดท้ายของชีวิตผู้เขียน



www.praphansarn.com
www.samgler.org